

Centenari de Palau de la Música Catalana. Cent anys de cultura (i de societat, i de política)

CRISTINA GONZÁLEZ

Responsable de Comunicació de la Fundació Rafael Campalans

EXPOSICIONS

Títol: *100 anys de Palau*

Lloc: CaixaFòrum
(Av. Marquès de Comillas,
6-8, Barcelona).

Visites: Fins al 25 de maig,
de dilluns a diumenge, de 10
a 20h. Dissabtes, de 10 a 22h.

Títol: *100 anys,
50 esdeveniments*

Lloc: Palau Robert (Passeig
de Gràcia, 107, Barcelona).

Visites: Fins al 25 de maig,
de dilluns a dissabte,
de 10 a 19h. Diumenges
i festius, de 10 a 14.30h).

Música

Informació dels
Concerts del Centenari:
<http://www.palaumusica.org>

El Palau de la Música Catalana sorprèn a primer cop d'ull, no només per la singularitat de l'edifici, sinó per l'entorn en què se situa. Un cop dins, et convida a viure l'encanteri de la música, de l'espectacle, de l'art. Cent anys d'història, els del Palau de la Música, dels que molts hem estat testimonis. Alguns, força, n'han estat protagonistes, tot contribuint a la seva universalitat i al seu paper central en el camp de la música i la cultura. Més enllà de la bellesa de la seva arquitectura modernista, el Palau constitueix un símbol de la vida social i de l'esperit associatiu català i barceloní, capaç de fer realitat els projectes més ambiciosos.

Metàfora del que ha de ser la cultura, combinació perfecta de modernitat, tradició i visió de futur, el 9 de febrer de 1908 l'Orfeó Català inaugurava el Palau de la Música Catalana, bastit segons un projecte de l'arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner. En el Palau hi trobem el contingut musical del projecte modernista que configura un punt de referència nou i que servirà d'esperó per a estimular l'activitat musical barcelonina. Valors com el simfonisme, l'internacionalisme musical, el teatre líric en català, van ser estimulats pels animadors culturals del moment per a operar en l'adormit ambient musical ciutadà. El resultat: l'aparició d'una nova generació d'homes que van bastir la vida musical barcelonina enllà de l'any 1910.

La història del Palau, des del seu naixement, ha estat marcada pels diferents moments històrics, molts de ben convulsos, de la Catalunya del segle XX. De fet, Palau i política han anat sovint de la mà. Si l'Orfeó Català va ser el pare del Palau, la Lliga Regionalista en va ser la mare i, amb ella, durant un bon temps, es va relacionar el Palau com a bastió del catalanisme. Tot just inaugurat, el Palau va acollir l'assemblea de Solidaritat Catalana, moviment autonomista en el que participava la Lliga, la Unió Republicana, la Unió Catalanista, així com nacionalistes republicans, federals.

El catalanisme del Palau, però, no va acabar sent patrimoni del nacionalisme. Indirectament, la dictadura franquista va ajudar, d'alguna manera, a que el Palau fos de tots. Els fets del Palau de la Música (19 de maig de 1960) van representar un posicionament clar de la societat civil catalana després de vint anys de dictadura, amb els aldarulls produïts arran de la prohibició governativa d'interpretar *El Cant de la Senyera*, inicialment previst al programa i que el públic va acabar cantant. Per altra banda, la gent de la Nova Cançó van voler "fer un Palau", i ho van aconseguir, amb comunió perfecta amb el públic, artística i ideològicament.

La música i no la política, però, ha estat, és i ha de continuar sent la raó de ser del Palau. Punt de referència en el panorama de la música clàssica, Pau Casals, Arthur Rubinstein, Serguéi Prokófiev, Maurice Ravel, Manuel de Falla, Arnold Schönberg, Igor Stravinsky, Sergei Rachmaninov, Victòria dels Àngels o Sergiu Celibidache són alguns dels grans noms de la música del segle XX que han actuat a la sala modernista.

Amb una decidida voluntat de modernitat i obertura, però, en els darrers anys el Palau ha ofert tots els gèneres musicals, amb actuacions d'artistes populars del camp del flamenc, del blues i les músiques del món. Entre els intèrprets actuals, Zubin Mehta,

Josep Carreras, Joan Manel Serrat, Lang Lang, René Jacobs, Jesse Norman, Wilson, Bebo Valdés, Cecilia Bartoli, Pablo Milanés, Norah Jones y Woody Allen.

En el marc del centenari del Palau, dues exposicions a Barcelona ofereixen un recorregut per la seva història. Una, al CaixaFòrum, ho fa amb imatges d'arxiu i enregistraments de concerts, explotant-ne sobretot la vessant audiovisual. La mostra recull una selecció dels moments més destacats dels darrers cent anys, en què el Palau s'ha convertit un dels principals centres de la vida musical catalana. L'altra, a les cotxeres del Palau Robert, n'explica la història a través de fotografies d'esdeveniments musicals, polítics i socials que han passat en aquest segle dins i fora del Palau.

El Palau del segle XXI és la síntesi perfecta del passat i del futur, artísticament i arquitectònicament parlant. Després de les obres de la primera ampliació (de 1983 a 1989), s'obre una nova etapa el 1999 amb la construcció d'un auditori subterrani, un edifici annex a la façana principal i una plaça pública; uns nous espais que confereixen al conjunt de l'edifici una imatge de dignitat i transcendència.

Una ampliació, la del Palau, que materialitza l'obertura al món, l'orgull per les nostres senyals d'identitat i voluntat d'innovar, d'imaginar el futur. Trets, tots ells no només del Palau, sinó de tota la cultura catalana. Perquè, com deia Carme Chacón en un acte el passat 25 de febrer al mateix Palau de la Música amb representants del món de la cultura, "cultura és memòria del passat i aposta de futur. Patrimoni, bagatge compartit, però també risc, innovació, aventura. La gent de la cultura és gent constructora d'identitat, però també creadora de riquesa; la gent de la cultura representa una poderosa font d'energia social: la seva creativitat". I tot això, el Palau de la Música ho compleix de sobres. ■

Més enllà de la bellesa de la seva arquitectura modernista, el Palau constitueix un símbol de la vida social i de l'esperit associatiu català i barceloní, capaç de fer realitat els projectes més ambiciosos

Inaugurat el 9 de febrer de 1908, el Palau de la Música Catalana és una de les sales de concerts més singulars del món.